

нивитѣ чакатъ своитѣ стопани. Подъ стрѣхитѣ на кжцитѣ се обаждаха закѣснѣли пѣтли, млади невѣсти плискаха съ студена вода очитѣ си, сънно ромонѣха звѣнци въ кошаритѣ. Мжжетѣ катранисваха колята и потеглѣха по кѣрищата да разоратъ чернозема на Ржкойка и хвърлятъ семе въ пазвата на плодната земя. Стариятъ орелъ гледаше надолу селото като баща, който стои на прага и поржчва на челедѣта си, кой кжде да иде и каква работа да залови. Презъ работнитѣ пролѣтни дни Ржкойка приличаше на пчеленъ кошерь. Всички излитаха навънъ. Копачитѣ отиваха на орляци да копятъ, децата тичаха къмъ училище, кждето ги зовѣше единъ звѣнецъ, бабитѣ насмитаха съ вършини къмъ рѣката жълтитѣ патета — да ловятъ риба. Отъ гжстия шумакъ на черковната градина се обаждаше като гургулица камбаната. Отецъ Дамянъ пѣеше самъ предъ олтара и молѣше Бога да даде ясни дни, додето ржкойчани сколасатъ копането и прибератъ снопитѣ отъ нивитѣ си.

Когато улицитѣ опустѣха и слънцето се дигнѣше на две копрали — орелътъ се спускаше къмъ стария джбъ, кждето бѣше гнѣздото му, кацаше на единъ клонъ и нѣщо дълго поржчваше на своитѣ голокрили орлета. Джбътъ бѣше вѣковенъ. Той ржсѣше всѣка есенъ бакърени листа и жължди въ мъхнатото кладенче, което чуруликаше като птиче съ меденъ гласъ, кацнало до дѣнера му. Всѣка година отъ гнѣздото излитаха по три млади орлета и се прѣскаха по широкия божи свѣтъ. Годиניתѣ вървѣха. Минарето на нѣкогашната турска джамия срѣдъ Ржкойка падна. Бухали се загнивдиха въ опустѣлото отоманско светилище. Отиваха си старитѣ, идѣха нови поколѣния, а орелътъ оставаше